

РЕШЕНИЕ

№ 151

Гр. София, 27.04.2015 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, **Второ наказателно** отделение, в съдебно заседание на петнадесети април две хиляди и петнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ :ЮРИЙ КРЪСТЕВ

ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

при участието на секретаря КРИСТИНА ПАВЛОВА и на прокурора БОЖИДАР ДЖАМБАЗОВ изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело № 334 по описа за 2015 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалби на подсъдимите Д. А. Ж., Х. А. Ж. и З. Г. И. срещу решение № 16/13.05.2014 г. по внохд № 5/14 г. на Бургаския апелативен съд. Касаторите претендират отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане, като се мотивират с оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на закона. Алтернативно, подсъдимите Х. Ж. и З. И. молят за намаляване на наложените им наказания.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура и повереникът на частните обвинители и граждански ищци изразяват становище, че жалбите са неоснователни.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакуваното решение, установи следното:

С присъда № 96/ 26.11.2013 г. по нохд № 123/2013 г. Ямболският окръжен съд признал тримата подсъдими за виновни в

това, че на 29.04.2012 г. като съизвършители, а Д.Ж. при условията на опасен рецидив, отнели от владението на Ан. К. 2000 лв. с намерение противозаконно да ги присвоят, като употребили за това сила и деянието е придружено с убийството на пострадалата. На осн. чл. 199 ал.2 т.2, вр. чл. 198 ал.1, вр. чл.20 ал.2 от НК осъдил Х. Ж. и З. И. на 18 години лишаване от свобода, а Д. Ж. на осн. чл. 199 ал.2 т.2, вр. ал.1 т.4, вр. чл.198 ал.1, вр. чл.20 ал.2, вр. чл.29 ал.1 б.А и Б от НК- на 20 години лишаване от свобода. Оправдал ги по обвинението убийството, като елемент от фактическия състав на грабежа, да е извършено при условията по чл. 116 ал.1 т.6 за тримата и т.12 за Д.Ж.

Със същата присъда окръжният съд признал подсъдимите Д. Ж. и З. Г. за виновни, че по същото време се съвкупили с К. като употребили за това сила, а Ж. действал и при условията на опасен рецидив. На основание чл. 152 ал. 3 т.1, вр. ал.1 т.2, вр. чл.20 ал.2 от НК осъдил Г. на 8 години лишаване от свобода, а на основание чл. 152 ал.3 т.1 и т.5, вр. ал.1 т.2, вр. чл.20 ал.2, вр. чл.29 ал.1 б.А и Б от НК осъдил Желязков на 10 години лишаване от свобода. На осн. чл.23 от НК определил общо наказание на подс. Д. Ж. - 20 години лишаване от свобода, което по чл.24 от НК увеличил на 25 години лишаване от свобода. На осн. чл.23 от НК определил общо наказание на Зл. Г. - 18 години лишаване от свобода, което по чл.24 от НК увеличил на 20 години лишаване от свобода.

Съдът осъдил тримата подсъдими да заплатят на гражданските ищци Д. Д. и К. Й. обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 80 хиляди лева и за имуществени вреди по 1000 лева.

С атакуваното решение Бургаският апелативен съд потвърдил изцяло присъдата.

Касаторът Д. Ж. оспорва участието си в инкриминираните деяния, като развива съображения, че изводите по авторството почиват единствено на противоречивите обяснения на другите двама подсъдими. Съдът избирателно е кредитирал само тези доказателства или части от тях, които подкрепят обвинителната теза, а е игнорирал неговите възражения относно оценката на доказателствените източници и е отклонил негови доказателствени искания. С допуснатите нарушения от съда на задълженията му по чл. 13, чл.14 и чл.107 от НПК мотивира претенцията за отмяна на съдебния акт.

Върховният касационен съд намира оплакванията за основателни. Идентични по съдържание възражения защитата на подс. Д. Ж. е направила и пред въззивната инстанция, но те не са намерили убедителен отговор в решението. Въззивният съдебен акт е изготвен по начин, който не удовлетворява критериите по чл.339 ал.2 от НПК. Наведеното от защитата оплакване за необоснованост на

присъдата е било подкрепено с конкретни доводи, които само са маркирани в мотивната част на решението, но не са обсъдени задълбочено и не са получили отговор. Бургаският апелативен съд се е задоволил да преразкаже приетата от първата инстанция фактическа обстановка и да декларира, че споделя доказателствения анализ на окръжния съд. Защитата обаче е оспорила точно този доказателствен анализ, като е акцентирала на налични според нея противоречия в обясненията на другите двама подсъдими, изтъкнала е виждането си, че от заключенията на трасологичните експертизи, експертизите на веществени доказателства и ДНК експертизата не могат да се изведат направените от първата инстанция изводи относно авторството на Д.Ж. Развила е съображения, че обвинението и присъдата се базират единствено на твърденията на другите двама подсъдими. Въззивната инстанция не е изпълнила задължението си да извърши цялостен анализ на наличната доказателствена съвкупност и да изложи собствени аргументи защо приема за доказано авторството на този подсъдим, като отговори и на направените възражения. Само тогава касационният съд може да осъществи дължимата проверка на начина на формираното вътрешно убеждение на решаващата инстанция, защото тя се произнася по законосъобразността на въззивния съдебен акт, а не на присъдата.

В жалбите на подсъдимите Хр. Ж. и З. И. преимуществено са развити съображения по правото, чрез които се оспорва приетата правна квалификация на деянието по чл.199 ал.2 т.2 от НК. В същото време се сочи липсата на фактически и правен анализ на събраните доказателства и също се изтъква формалния подход на апелативния съд, който е преписал възприетото от окръжния съд, без да отговори на възраженията във въззивните жалби. Върховният касационен съд споделя посочените възражения, доколкото в решението не съзира съществени аргументи и по правото, в отговор на изложеното в жалбите на тези подсъдими. По този въпрос съдът е изложил само едно изречение, на л.7 от мотивите, което е крайно недостатъчно и не дава отговор на възражението дали упражненото насилие е приложено с цел отнемане на имуществото на пострадалата или с цел осъществяване на полов акт. Липсва отговор и на наведените в жалбата на подс. Х. Ж. доводи, че наказателната му отговорност следва да бъде ангажирана по чл.115, вр. чл.20 ал.4 от НК.

Предвид на гореизложеното касационният състав намира, че решението е постановено при допуснати процесуални нарушения по чл.339 ал.2 от НПК. Липсата на отговор на възраженията на жалбоподателите се приравнява на липса на мотиви, което представлява съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348 ал.1 т.2 от НПК. Съдебният акт следва да бъде

отменен, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. Ето защо и на основание чл. 354 ал.1 т.4 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 16/ 13.05.2014 г. на Бургаския апелативен съд, постановено по внохд № 5/2015 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Бургаския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: